

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa J. Z.

przeciwko Spółdzielni Pracy Kominiarzy w T.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 grudnia 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 30 marca 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w T. – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. Z. przeciwko Spółdzielni Pracy Kominiarzy w T. o odszkodowanie, na skutek apelacji J. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 listopada 2009r., postanowieniem z 30 marca 2010 r. apelację odrzucił.

W uzasadnieniu postanowienia podniesiono, że profesjonalna pełnomocniczka powoda (radca prawny) złożyła z zachowaniem ustawowego terminu apelację, która nie została opłacona zgodnie z treścią art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). W myśl powołanego przepisu w sprawach z

zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 zł wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

W opinii Sądu Okręgowego skutki nieopłacenia apelacji w niniejszej sprawie podlegały ocenie w myśl art. 130² k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2009 r. Co prawda ustawą z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. Nr 234, poz. 1517) uchylono art. 130² § 3 i 4 k.p.c. (art. 1 pkt 3 ustawy), zgodnie jednak z art. 8 tej ustawy przepisy noweli stosuje się do postępowań wszczętych po dniu wejścia jej w życie - tj. po dniu 1 lipca 2009 r. Skoro sprawa z powództwa J. Z.o zawisła przed Sądem Rejonowym z chwilą doręczenia pozwanej nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu przed 1 lipca 2009 r. - tj. przed wejściem w życie ustawy z 5 grudnia 2008 r. - to zastosowaniu podlegały przepisy art. 130² k.p.c. w dotychczasowym brzmieniu.

Artykuł 130² § 3 k.p.c. stanowi, że środki zaskarżenia (w tym apelacja) podlegające opłacie w wysokości stałej, wniesione przez adwokata lub radcę prawnego i nienależycie opłacone, podlegają odrzuceniu bez wezwania o uiszczenie opłaty. Przepis ten ma zastosowanie także do środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Art. 130² § 3 k.p.c. posługuje się bowiem pojęciem opłaty w stałej wysokości, a więc opłaty określonej kwotowo. Do takich opłat należy zatem opłata podstawowa od apelacji określona kwotowo. Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 lipca 2008 r. w sprawie II UZ 29/08 (LEX nr 497706). Należało więc stwierdzić, że nieopłacona apelacja wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika podlegała odrzuceniu bez uprzedniego wezwania do uiszczenia opłaty w myśl art. 130² § 3 k.p.c..

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego z 30 marca 2010 r. skarżący podniósł, że nie zgadza się z przedstawionym tam stanowiskiem. Jego zdaniem „Sąd Okręgowy błędnie zastosował przepis art. 8 cytowanej ustawy do sprawy z zakresu prawa pracy. Art. 8 stanowi, iż przepisy niniejszej ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie, z zastrzeżeniem ust. 2-5. Ustępy 2-5 regulują postępowania dotyczące jurysdykcji krajowej, a zatem zdanie pierwsze art. 8 dotyczy spraw związanych z jurysdykcją krajową i do spraw

powiązanych z jurysdykcją krajową mają zastosowanie przepisy aktualne, jak i dotychczasowe (z zastrzeżeniem ust. 2 - 5) w zależności od kiedy zostały wszczęte.

Do przedmiotowej sprawy zastosowanie ma art. 9 ustawy mówiący o tym, że ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 5, 9, 12 i 15 - 18 oraz pkt 78 w zakresie dodawanych art. 1153 (4), art. 1153 (5), art. 1153(7) i art. 1153(8), a także art. 7 pkt 1 i 3 - 5, które wchodzi w życie z dniem 12 grudnia 2008 r. W art. 9 nie wymieniono art. 1 pkt 3, który uchyla § 3 i 4 art. 130² Zatem z dniem 1 lipca 2009 r. uchylone przepisy nie obowiązują bez względu na termin wszczęcia postępowania." Mając powyższe na uwadze, powód zarzucił Sądowi Okręgowemu błędne zastosowanie ustawy zmieniającej k.p.c. przez przyjęcie i zastosowania art. 8 cytowanej ustawy zamiast zastosowanie art. 9 tejże ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu, a rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, jak również zaprezentowana tam argumentacja są prawidłowe. Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że art. 130² § 3 k.p.c. ma zastosowanie do środków zaskarżenia wniesionych również po dniu 1 lipca 2009 r., jeżeli pozew wszczynający postępowanie został wniesiony przed tą datą (art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw; Dz.U. Nr 234, poz. 1571). Apelacja wniesiona przez adwokata lub radcę prawnego, nienależycie opłacona opłatą w wysokości stałej lub stosunkowej, podlega odrzuceniu bez wezwania do usunięcia tego braku na podstawie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 130² § 1 k.p.c., także po uchyleniu art. 130² § 3 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., II PZ 22/09 oraz z dnia 10 grudnia 2009 r., III CZ 59/09, postanowienie SN z dnia 17 marca 2010 r., II CZ 109/09; postanowienie SN z dnia 19 maja 2010 r., I CZ 13/10; postanowienie SN z dnia 19 maja 2010 r., I CZ 15/10, postanowienie SN z dnia 6 października 2010 r., II CZ 101/10; postanowienie SN z dnia 13 października 2010 r., II UZ 22/10; niepublikowane).

Bez wpływu na powyższe rozstrzygnięcie pozostaje uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2010 r. II UZP 4/10, mająca moc zasady prawnej, która stanowi, że: „Nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571) podlega odrzuceniu w razie niewykonania zarządzenia wzywającego do opłacenia skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c.)”. Zasadniczy problem przedmiotowej uchwały dotyczył rozstrzygnięcia, czy wniesienie skargi kasacyjnej, jako środka zaskarżenia prawomocnego orzeczenia, jest wszczęciem nowego postępowania, czy też jest kontynuacją dotychczasowego postępowania, w którym zostało wydane zaskarżone prawomocne orzeczenie. Podjęta uchwała znajduje zastosowanie wyłącznie do sytuacji związanych z wniesieniem skargi kasacyjnej, chociaż rozważania zawarte w uzasadnieniu dotyczą również innych środków zaskarżenia orzeczeń prawomocnych. Apelacja, jako środek zaskarżenia nieprawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji, do tej kategorii nie należy.

Z tych względów zażalenie należało oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.